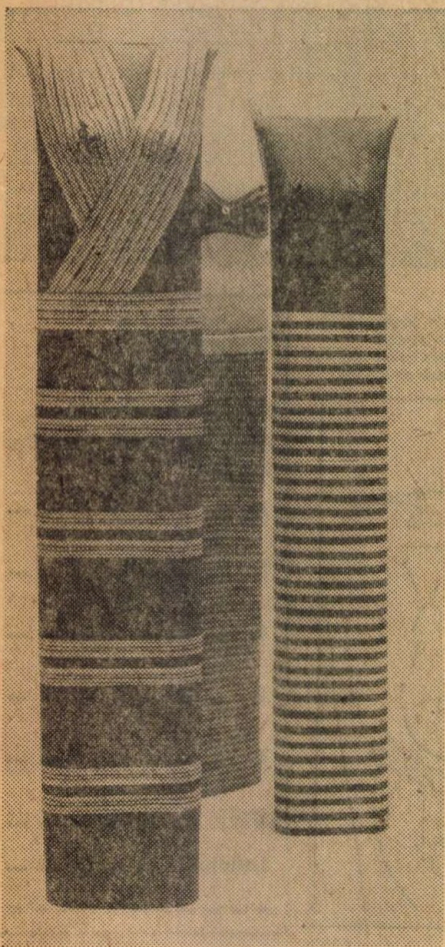

„...a tehetség is saját-faragású mankókra szorul...”

„Valamennyien a saját támogatásunkra szorulunk, ki a mellét dúcolja alá, ki az önbizalmát, akaraterejét, kapcsolatait, tehetségét — igen, a tehetség is saját-faragású mankókra szorul, de csak azt támogathatjuk meg, amink van.” — írta **Eörsi István** Polgár Ildikó három évvel ezelőtti, az Iparművészeti Múzeumban rendezett kiállításakor a katalógusa előszavában.

Női idolk.

Polgár Ildikó pályája símán, rögtöntől, göröngyöktől mentesen alakult. Gyermekkorától rajzolt, művészeti gimnáziumba járt, majd elvégezte a főiskolát. A vizsgamunkája egy cserépkályha volt. Aztán eszét-lelkét, ösztönét-tehetségét beleadta munkáiba, mígnem egy teljesen új, eddig még ismeretlen arcát tárta fel az agyagnak és a porcelánnak.

— *Hogyan kezdődött?* — kérdezem.

— Itthon, saját műhelyemben dolgoztam. Közben szültem két gyereket. Csak kis dolgokat csinálhattam — szűkös volt a hely: 1976-ban, a Siklói Kerámia Szimpozium alkalmával juthattam először nemesebb anyagokhoz. A porcelán-agyag keverésével intarziászerű plasztikákat készítettem. Elsősorban a szülés, az anyaság, a gyermekek világa foglalkoztatott. Terhes anyát formáztam, majd megmintáztam a szülést, az anyát gyermekével. Örömteli, boldog játék volt. Ekkor készítettem első női idolkaimat is, bébiruhára emlékeztető mintákkal, csikózással.

— *Egyre többet foglalkozik a porcelánnal.*

— Újabban csendéleteket formálok. A Zsolnay Gyárban láttam az edénygyártást, s akkor kezdődött az egész. Betettem egy sötartót máz nélkül a kemencébe, s láttam, mennyire szoborszerű lett. Azt szeretném, ha csendéleteim a színek erejével hatnának, de a maguk módján plasztikus szobrok is lennének. Aztán egyszer eszembe jutott, hogy édesapám utolsó levelét is rögzítenem kellene porcelánon. S innen már egyes ut vezetett a *József Attila* emléksorozathoz. Samott lapokra átvittem fotókéziratait, több nyelven lefordított verseit. *Kormos István* arcát is megörökítettem. A finomabb tónusú porcelán képek ötletét egyébként a sírfényképek adták. Csakhogy azok lekopnak, nekem meg sikerült 1400 fokon égetve időállóvá tennem.

— A három termet megtöltő nagyszabású kiállítás boldoggá tesz. De az igazi örömet mégis a munka jelenti számomra. Remélem, hogy mennyiségben, technikailag, gondolkodásban is csak egy lépcsőfok ez a mostani, s egy része-töredéke lesz a munkásságomnak. **csorba**